

(המשך מעמוד 57)

בשביציון. אחר כך מכרתי אותו לאשר ידלין מקופת-חולים. הוא בא למלון, מצא חן בעיניו, והחליט לקנות — כאילו שהסכף היה של אבא שלו.

איך הגעת למלון, גני יהודה?

פנה אליי משה ברעם שאקנה את היוזם שעל הגבול עם ירדן. זה היה אז קואופרטיב של חיילים משוחררים. אמרתי לברעם: מויישה, רד ממני. אין לי כוח לעסק הזה, יש לי די צרות משלי.

הוא פנה לספיר. קיבלתי טלפון לבוא לספיר למספרה של קרמר. נו, כשספיר קובע פגישה, צריך לבוא. אין חכמות.

הרבי קם מכיסהספר ואמר: „גוסעים“ שאלתי לאן. אמר: „היוזם“.

בכניסה היה שלט גדול; עצור. גבול לפניך. ספיר עצר ואמר לי: „תוריד ת'שלט“ ואז המשך: „או, וו, וו, וו, מקום יפה, עצים. קח, תעשה מלון יפה. אמרתי: ספיר, אין לי כוח. והוא: „וו, וו, וו, תבנה מלון! אחר-כך שאל: „כמה כסף אתה צריך?“

נו, ספיר אף פעם בחיים שלו לא שמע את המילה לא. המילה הזאת לא היתה קיימת אז. נכנעתי ואמרתי לו: שני מיליון שבע מאות חמישים אלף. הוא אמר: „וו, וו, וו, תתקשר לבנק הפועלים, הם יסדרו לך הלוואה.“

עם ספיר ככה זה היה. הוא היה אומר, ואתה היית עושה.

הערכת את ספיר?

הערכת אותו מאד-מאד. הוא היה איש-מעשה, איש-עשייה. אפשר היה לסמוך עליו. אחר-כך באו מבנק-הפועלים לראות את המקום, ראו את השלט עצור, גבול לפניך! ולא רצו להיכנס פנימה, ברחו. ומה אמר לי על זה ספיר: „אמרתי לך להוריד את השלט!“

באת לשרה-התיירות עקיבא גוברין לקבל את הכסף. הוא אמר לי: „השמן הבטיח — השמן יתן. לא אני לא צריך מלון על הגבול.“ הוא הוציא חמש לירות מהכיס ואמר: „זה כל מה שיש לי, את זה אני יכול לתת לך.“

מה אמר על כך ספיר?

הוא שאל: „למה לא לקחת לו את החמש לירות?“

איך קרה שבנית את המלון על אדמה ירדנית?

אני עיוור-צבעים, לא ברקתי גבולות ולא מצאתי גבול.

האיזור היה מגודר ועברת את הגבול?

היה בור של בונגלור, שפוצץ במילחמת-העצמאות. לא ראינו שום גדר.

קיבלת הוראה לעבור את הגבול?

לא. אבל שהאדם בא לברוק, הצבתי אדם חמוש ונתתי הוראה, שאף אחד לא יכנס. יצחק רבין היה אז רמטכ"ל. הוא בא לברוק, ואמר שמבחינה צבאית אני עושה מעשה חיוני.

גולדה לא חשבה שזה חיוני. כאמצע היציקה קיבלתי הוראה לבוא לגולדה. גולדה אמרה: „מי צריך מלון על הגבול? אשכול נוסע לווינגטון, וזה עושה צרות.“ היא התחילה לצעוק עליי.

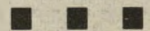
אמרתי: גבירתי, למה את צועקת, מה עשיתי לך, תעשו סדר אצלכם בבית. שו אחר אומר לי לקנות, רמטכ"ל אומר לי לגמור מהר, ואת צועקת שאשכול לא יסע לווינגטון, מה, אני שולח אותו?

אמרה לי: „אתה חצוף.“ אמרתי לה: לא יודע מה את רוצה, אני בא מהיציקה. אפשר לקבל קפה? אמרה: „אתה חצוף, והביאה קופסה של עוגיות-פרג.“

בסוף המלון נפתח בחסותה של גולדה, שאמרה: „הכרתי בנדיטים בעב, אבל זה שיש הוא בנדיט מגוע מיוחד.“

מתי עבר המלון לרשותך?

ב-1964. אחרי שהחזרת את הלוואה הממשלתית שקיבלתי.

כל הקריירה שלך רצופה בבעיות עם הרשויות. הבעיה האחרונה היא עם ראש עיריית תל-אביב, שלמה להט, ממי קנית את הגג של בניין השקים ברחוב איבן-גבירול?

מבנק ארץ-ישראל-בריטניה.

היה מיכרז?

ללא מיכרז.

איך ירעת שהגג מיועד למכירה? יהושע נדבציון פנה אליי, וקניתי.

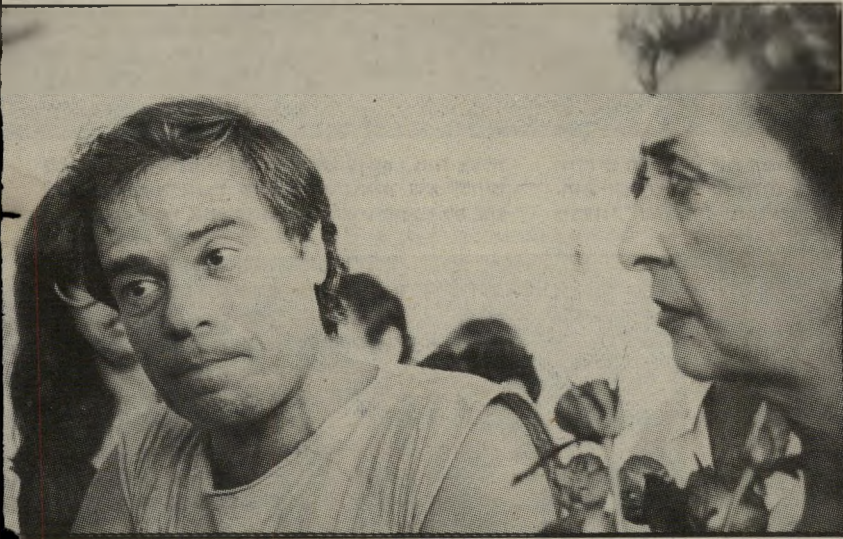
בכמה?

מיליון דולר, לפני 12 שנה.

מתי החלטת לבנות? לפני ארבע שנים.

תוך כרדי בניה בא אלי רייד שיפמן ואמר: חיים, העיר זקוקה למשרדים. זה לא מקום

סקנול ב"הביאה"

הבורר השחקן ישראל בידרמן היה אחד היחידים שהיה עד לוויכוח שפרץ בין מישה אשורב ושמואל וילוז'ני. איך אתה לא מתבייש? קרא בידרמן לעבר וילוז'ני, ואילו מאשורב ומשמואל עצמון שבאו לעזרתו, הוא ביקש להירגע ולחדול מוויכוח.

אחרי הארוחה, כשהרמקולים סודרו, עלה לבימה השחקן שמואל וילוז'ני, כדי להנחות את החלק האמנותי של המסיבה. לפני שהחלט על וילוז'ני הועלו שמותיהם של שני שחקנים ותיקים, שלמה בר-שביט ויהודה אפרוני. כמנחי המסיבה, אך מסיבה בלתי ברורה הם נפסלו וילוז'ני נבחר להנחות את המסיבה.

הוא פתח ואמר שכמנחה המסיבה הוא מבקש לפתוח את האירוע ברקה רומיה לסיים העונה, לזכר העבודה הפוריה שהיתה במשך כל העונה.

אחרי דקת הדומיה, שעוררה גלי צחוק בקרב המוזמנים, הוזמן לבימה מנכ"ל התיאטרון, שמואל עומר. הוא סיפר למוזמנים על העונה שהיתה בתיאטרון, ציין שזאת היתה עונה טובה, וקופת התיאטרון מלאה בכסף. הוא חילק פרסים לעובדים שהצטיינו בעבודתם, ועברו במשך כל השנה בצניעה ובשקידה. העיר על כך השחקן ניסים עזיקרי: „השחקנים אינם נחשבים לעובדים מצטיינים. חבל שאני רק שחקן.“

אחר-כך הוזמנה יושבת-ראש חוג ירדי התיאטרון, אורה גולדנברג, שהסכימה לנוכחים

בשבילי אתה שחקן מת? צעק השחקן הצעיר שמואל וילוז'ני לעבר השחקן הוותיק מישה אשורב. אשורב לא נשאר חייב: „מי הורה לך לא לקרוא לנו לבימה? אלה שהלשון שלך בתחת שלהם?“. אתה רוצה שאני אלקק לך? צעק וילוז'ני לעבר אשורב. „אני אתן לך בעיטה בביצים“, ענה אשורב.

כל המהומה התרחשה במסיבת סיום העונה של תיאטרון הבימה. באכסדרת התיאטרון.

* שחקנים אינם עובדים

כל שחקני הבימה באו להיפרד ולאחל האחד לשני חופשה נעימה. המסיבה נראתה מבטיחה מאוד, היה מזנון גדוש במאכלי חלב, ירקות ופירות, השחקנים הרעבים עטו על המיזנון שהוגש להם כשעת הצהריים, ורוכס התגלו כרעבים גדולים.

„אתה מלקק!“ השחקן מישה אשורב האשים את שמואל וילוז'ני שהוא נכנע לתכתיביהם של „אלה שאתה מלקק להם“. אשורב פנה לדויד לוי, המנהל האמנותי, ושאל אותו: „מה אתה אומר? לוי ענה לו: „על מה?“

לוי, המנהל האמנותי, ושאל אותו: „מה אתה אומר? לוי ענה לו: „על מה?“